

■ Ἀπὸ τὸ Ὁρθόδοξο Ἀγιολόγιο τῆς Δύσεως

Ἅγιος Μάρτυς Μέδικος ὁ Ἀνάργυρος † 26ῆ Ἰουνίου 172

Ὁ Ἅγιος αὐτὸς ἐνδοξος Μάρτυς, ὑπῆρξε καὶ στὸ ὄνομα καὶ στὸ ἐπάγγελμα ἰατρός.

Γεννήθηκε στὴν πόλι Ὀτρίκολι (Otricoli) τῆς Ἰταλίας καὶ ἐλκύσθηκε στὴν χριστιανικὴ πίστι ἀπὸ τὰ πολλὰ θαύματα, τὰ ὁποῖα ἐγίνοντο στὸν Ναό, ὅπου ὑπῆρχαν τὰ Λεῖψανα ἐνὸς προγενεστεροῦ Μάρτυρος, τοῦ Ἁγίου Βίκτωρος, τὰ ὁποῖα εἶχαν μεταφερθῆ ἐκεῖ ἀπὸ τὴν πόλι τῆς Δαμασκοῦ τὸ 171.

Κατηγορήθηκε ὅτι ἦταν Χριστιανὸς στὸ Νομάρχη τοῦ Ὀτρίκολι Τερενζιανό, ἐπὶ Αὐτοκράτορος Μάρκου Αὐρηλίου (161-180).

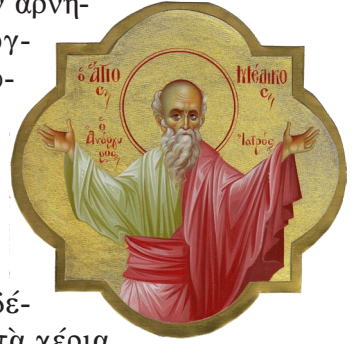
Ἐκεῖνος ἀφοῦ εἶδε τὸ ἀμετάβλητο τῆς πίστεως τοῦ Μέδικου, καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἅγιος ἔλεγε, ὅτι τὰ εἰδῶλα ἦταν δαίμονες, τὸν ἔβαλε στὴν φυλακὴ, διατάζων κανεῖς νὰ μὴ τοῦ προσφέρῃ οὔτε φαγητό, οὔτε νερό, ὥστε ἢ νὰ ἀναγκασθῆ νὰ ἀρνηθῆ τὴν πίστι του ἢ νὰ πεθάνῃ ἀπὸ τὴν πείνα.

Ἀφοῦ πέρασαν δώδεκα ἡμέρες, ὁ Νομάρχης ὑπέθεσε ὅτι ὁ Ἅγιος εἶχε πεθάνει. Ἐρώτησε λοιπὸν νὰ μάθῃ γι' αὐτόν, καὶ ὅταν τοῦ εἶπαν οἱ φύλακες, ὅτι εἶναι ζωντανός, ὑγιής, καὶ ὅτι ἀκόμη προτιμᾷ νὰ ἀποθάνῃ παρὰ νὰ λατρεύσῃ τοὺς θεοὺς τῶν εἰδώλων, ἐδοκίμασε νὰ τὸν μεταπέισῃ μὲ ἄλλους τρόπους.

Τὸν ἐκάλεσε ἐκ νέου καὶ τοῦ ὑπεσχέθη ἀξιώματα καὶ τὴν φιλία τοῦ Αὐτοκράτορος, ἐὰν θυσίαζε στοὺς δικούς του θεοὺς.

Ὁ Ἅγιος ὁμως διεκήρυξε δημοσίως τὴν ἄρνησί του νὰ θυσιάσῃ σὲ πρόσωπα κουφά, μουγγὰ καὶ τυφλά, τὰ ὁποῖα ἔχουν κατασκευασθῆ ἀπὸ ἄνθρωποι, καὶ ἐπίσης ὅτι δὲν ἤθελε καμμία ἄλλη φιλία, ἀκόμη καὶ αὐτοῦ τοῦ Αὐτοκράτορος, παρὰ μόνον αὐτὴν τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν πιστῶν ὑπηρετῶν Του.

Τότε ὁ Τερενζιανὸς διέταξε νὰ τὸν δέσουν σὲ ἓνα μεγάλο ξύλο καὶ νὰ δέσουν τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια του μὲ αἰχμηροὺς καὶ χονδρὸς κόμπους ἀπὸ σίδηρο.

Στὸ μαρτύριο αὐτὸ ὁ Ἅγιος εὐχαριστοῦσε τὸν Θεό, ὁ Ὅποιος τὸν ἠξίωσε νὰ βασανισθῆ γιὰ τὴν ἀγάπη Του καὶ τὸν συμπεριέλαβε στοὺς πιστοὺς Του λέγων: «**Ε**λπίζω εἰς τὸν Θεόν μου καὶ δὲν φοβᾶμαι τίποτε».

Στὴν συνέχεια ὁ Ἐπαρχὸς τὸν κατέβασε ἀπὸ τὸ ξύλο καὶ ἔδωσε ἐντολὴ σὲ πέντε στρατιῶτες νὰ τὸν χτυποῦν μὲ χονδρὰ ξύλα καὶ νὰ τὸν παρακινοῦν συγχρόνως νὰ θυσιάσῃ στοὺς θεοὺς, τοὺς ὁποίους λατρεύει ὁ Αὐτοκράτορας.

Ὁ Ἅγιος ἀπαντοῦσε: «Ὁ Θεός μου εἶναι Αὐτοκράτωρ τῶν Αὐτοκρατόρων καὶ ὁποῖος θυσιάζει σὲ ψεύτικους θεοὺς θὰ ἀποθάνῃ μὲ αἰώνιο θάνατο».

Ὁ Τερενζιανὸς πλήρης θυμοῦ ἔβαλε νὰ τὸν κρεμάσουν στὴν στρέβλη, νὰ τὸν κάψουν μὲ ἀναμμένες λαμπάδες καὶ μὲ ἀγκίστρια καὶ σιδερένια νύχια νὰ τοῦ σχίσουν τὴν σάρκα.

Ὁ Ἅγιος σὲ ἐκεῖνο τὸ ἀποτρόπαιο βασανιστήριον, ἦταν ἐνωμένος μὲ τὸν Θεὸ καὶ παρακαλοῦσε νὰ τοῦ δώσῃ τὴν δύναμι νὰ ὑποφέρῃ γιὰ τὴν ἀγάπη Του καὶ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν τύραννο εἶπε: «**Δ**ὲν βλέπεις, πτωχέ, ὅτι τὸ μῖσος σου μὲ κάνει νὰ ἀπολαμβάνω περισσότερο τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μου;».

Ὁ Ἐπαρχὸς τότε προσπάθησε μὲ ὠραῖα λόγια νὰ τὸν μεταπείσῃ. Ἀφοῦ διεπίστωσε ὁμως πόση χάρι καὶ φωτισμὸ εἶχε ὁ Μάρτυρ διερωτόταν: «**Ε**ἶναι ἄρα γε ἡ πίστις πρὸς τὸν Χριστὸ ἢ πραγματικὴ καὶ ἡ δική μας εἶναι μία τρέλλα;...».

Ἐμεινε σαστισμένος, ἀλλὰ ὄχι πεπεισμένος καὶ ἐπειδὴ δὲν ἦταν δυνατὸν νὰ ἀποδεχθῆ νὰ τὸν ξεπεράσῃ κάποιος στὴν σοφία, ἔδωσε ἐντολὴ νὰ ρίξουν τὸν Μάρτυρα σὲ μία μεγάλη φωτιά. Ἐπειδὴ ὁμως ἐξῆλθε ἀνέπαφος, ἔδωσε ἐντολὴ νὰ τὸν γυμνώσουν καὶ τὸν δέσουν μὲ μεγάλες σιδερένιες ἀλυσίδες, καὶ ἀφοῦ τὸν ἐκτύπησε μὲ μανία καὶ τὸν ἔρριξε στὴν φυλακὴ. **Μ**ετὰ ἀπὸ πέντε

ημέρες ο Μάρτυς ερέθη ύγιης να αποδίδη προσευχες στον Θεό. **Τ**ότε του είπε: «**Π**οῦ ἔμαθες ὡς Μένδικε τὴν μαγικὴ τέχνη; **Ἐ**ὰν δὲν τὴν ἀπαρνηθῆς γιὰ νὰ λατρεύσης τοὺς δικούς μας θεούς, θὰ σὲ βασανίσω, πρὸς παραδειγματισμὸ ὄλων τοὺς Χριστιανῶν».

Ἦ Ἅγιος τοῦ ἀπάντησε: «**Ἄ**δὲν πρόκειται γιὰ μαγικὴ τέχνη, ἀλλὰ πιστεύω στὸν Ἰησοῦ Χριστό, τὸν Υἱὸ τοῦ Θεοῦ, ὁ Ὅποιος ζῆ εἰς τὸν αἰῶνα καὶ μοῦ δίνει τὴν δύναμι νὰ ξεπερνῶ τοὺς πόνους σὲ κάθε μαρτύριο. **Γ**ι' αὐτό, δὲν φοβᾶμαι τὶς ἀπειλές σου καὶ τὰ μαρτύρια καὶ οὔτε πρόκειται νὰ θυσιάσω σὲ ψεύτικους θεούς».

Τότε ὠργίσθηκε τόσο πολὺ ὁ Ἐπαρχος, ὥστε διέταξε ἀφοῦ κτυπήσουν μὲ ραβδίᾳ τὸν Ἅγιο νὰ τοῦ κόψουν τὸ κεφάλι. **Ἦ**ταν ἄκουσε τὴν ἀπόφασιν ὁ Ἅγιος ἀπέδωσε ἄπειρες εὐχαριστίες εἰς τὸν Θεό, διότι μὲ τὸν θάνατό του, προσδοκοῦσε νὰ συναντήσῃ σὲ λίγο ὄλους ἐκείνους τοὺς Μάρτυρες, οἱ ὅποιοι εἶχαν ὑποστῆ μαρτύρια καὶ εἶχαν ἀποθάνει γιὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ.

Ἦδηγήθηκε τότε ἀπὸ τοὺς φύλακες ἔξω ἀπὸ τὰ τεῖχη τῆς πόλεως καὶ ὁ δήμιος τοῦ ἔκοψε τὴν κεφαλὴν.

Ἦτσι ἔλαβε τὸν ἔνδοξο στέφανο τοῦ Μαρτυρίου καὶ ἡ ψυχὴ του μετεφέρθη εἰς τοὺς Οὐρανοὺς ἀπὸ τοὺς Ἅγίους Ἀγγέλους τὸ ἔτος 172, περίπου στὶς 26 Ἰουνίου.

Τὸ σῶμα του ἐτάφη τὴν νύκτα σὲ μία σπηλιὰ πλησίον τοῦ Ναοῦ τοῦ Ἁγίου Βίκτωρος ἀπὸ κάποιον Ἱερέα ὀνόματι Ἐλάζιμο, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ ἀργότερα μετεφέρθη εἰς τὸν ὑπόγειο Ναὸ καὶ ἐτέθη γιὰ πολὺ καιρὸ σὲ προσκύημα, κάτω ἀπὸ τὴν Ἁγία Τράπεζα ἐνὸς παρεκκλησίου.

Πρὸς τιμὴν του κτίσθηκε ἕνας Ναὸς στὴν πόλιν τοῦ Ὀτρίκολι καὶ ὠνομάσθηκε Κάμπο ντὶ Σάντε Μέντικο (Campo di S. Medico).

Ἦ Πάπας Εὐγένιος Γ' στὴν πόλιν τοῦ Βιτέρμπο (Viterbo) στὶς 27 Φεβρουαρίου τοῦ 1148, ἐπιβεβαιώνει σύμφωνα μὲ τοὺς κανόνες τοῦ Ἁγίου Αὐγουστίνου, ὅπως καὶ ὁ Πάπας Ὀνώριος Γ' τὸ 1221, ὁ

Ἡ ὑπόγεια κρύπτη, ὅπου φυλασσόταν τὸ Λεῖψανο τοῦ Ἁγίου Μένδικου.
Ναὸς τοῦ Ὀτρίκολι.

πάπας Γρηγόριος Θ΄ και τέλος ο Πάπας Άλέξανδρος Δ΄ την ύπαρξη του χώρου αυτού και του αγίου Λειψάνου.

Το 1611, στις 5 Σεπτεμβρίου, ο Gio Battisti Tosco da Reggio, Επίσκοπος του Narni, ανέκάλυψε πίσω από μία πολύ παλαιά αποθήκη τον Ναό του Αγίου Μένδικου και το άγιο του Λείψανο, ένταφιασμένο μαζί με άλλους Αγίους Μάρτυρες.

Έτσι λοιπόν τον Ιούλιο του 1612 έγινε λαμπρά ανακομιδή και μετεφέρθη το άγιο Λείψανο από τον έξω Ναό, στον νέο, έντος της πόλεως του Ότρίκολι.

Την 18η Μαΐου 1613, το Λείψανο του Αγίου τοποθετήθηκε σε μία υπόγεια κρύπτη, κάτω από την Αγία Τράπεζα, στον κεντρικό Ναό του Ότρίκολι, όπου υπάρχει μέχρι σήμερα.

*Τῷ δὲ ἐν Τριάδι Παναγίῳ Θεῷ,
τῷ ἐνδοξαζομένῳ ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ,
προσκύνησις καὶ εὐχαριστία,
εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.
Ἄμήν!*

